

STATSMINISTERENS HILSNINGSTALE VED APNINGEN AV DEN 6. FISKERIMESSE, TRONDHEIM, 9. AUGUST 1976.

Det er en glede for meg å fremme Regjeringens hilsen til Norsk Fiskerimesse 1976. Det er en imponerende mønstring av fagkunnskap fra fiskeriene, og av en lang rekke kvalitetsprodukter fra norsk industri til nytte i fiskerier og annen maritim virksomhet.

Det er på sett og vis et alvorlig paradoks ved en fiskerimesse som denne. I en verden hvor faren for overbeskatning av de naturlige fiskeressursene ser ut til å bli større og større, mobiliserer menneskene stadig bedre faglig dyktighet for å kunne

- 2 -

fange mer fisk på kortere tid.

Men jeg tror ikke løsningen ligger i å prøve å sette kunstige grenser for utviklingen av menneskelig og faglig dyktighet. Løsningen må ligge i en vettug regulering av de samlede fangstene.

Det er etterhvert alminnelig erkjent at norsk industris konkurranseevne på de internasjonale markeder vil måtte konsentreres om såkalte talentindustrier, hvor vår konkurranseevne ligger i utviklingen av gode sikre kvalitetsprodukter. Norske industriforetak langs kysten har lange tradisjoner på dette område, og årets fiskerimesse bærer bud om at dette er en industrigren som ikke gir opp i det internasjonale harde konkurransemiljøet.

Når vi nå står i et avgjørende historisk skille hvor mange av de viktigste internasjonale fiskerifarvann vil gå over til nasjonale økonomiske soner, er det usikkert hvilken ansvarsdeling vi vil få mellom de nasjonale regjeringer og de internasjonale organisasjoner. Dette er ett av de ennå vanskelige uløste spørsmål som står på dagsorden i Havrettskonferansen som nettopp har åpnet en ny sesjon som går fram til midten av september. For Norge som et lite land i det internasjonale samarbeidet, vil som utgangspunkt gjelde det prinsipp at de små stater er de som i første rekke har fordeler av internasjonale reguleringer.

Våre muligheter til å forhandle oss fram til rettigheter for norske fiskere i farvann som etterhvert vil bli innlemmet i andre lands økonomiske soner vil avhenge av hvor alvorlig vi

selv vil administrere våre egne økonomiske soner. Hvis vi administrerer våre økonomiske soner i første rekke med sikte på å bevare fangstgrunnet for framtiden, vil vi lettere bli hørt, enn om vi skulle falle for den kortsiktige fristelse å ta opp større totale mengder enn det som hittil har vært fanget på bankene utenfor våre egne kyster.

Det er mange oppgaver i fiskeriene som næringens utøvere og de statlige myndigheter må finne løsninger på. Jeg vil i denne sammenheng gjerne trekke fram to problemer som begge har en berøring med fiskerimessen. Av de samlede fangstmengder som norske fiskere tar opp går nesten 3/4-deler til oppmaling, det er bare vel 1/4-del som går direkte til menneskeføde. Hvis vi anlegger et internasjonalt perspektiv og ser noe lenger inn i framtiden vil det være uforsvarlig å fortsette med en slik

sløsing av så viktige næringsemner. Her ligger det en sterk utfordring til forskere, til fiskeforedlingsindustrien og næringsmiddelindustrien for å komme fram til en bedre utnyttning av fisk som menneskeføde.

Det andre problemet knytter seg til at fiskeriene er hovednæringen langs vesentlige deler av kysten vår, hvor det er få andre næringsgrunnlag. For å kunne fortsette en rimelig utvikling av inntekter og velferd hos befolkningen langt kysten, særlig i Nord-Norge, er det ikke bare nødvendig å sikre en bestemt årlig fangstmengde fra fiskeriene. Minst like viktig er det at de oppfiskede mengder kommer til steder, og fordelt over året på en slik måte at det kan gi rimelig sysselsetting til befolkningen i fiskeindustrien og beslektede næringer. Her står vi overfor en reguleringsoppgave som både har berøring med in-

ternasjonale overenskomster, og også med våre indre nasjonale reguleringer. Her ligger det en utfordring først og fremst til fiskernes og fiskeriindustriens organisasjoner og til våre faglige myndigheter.

Men før vi vender tilbake til hverdagen for å arbeide med disse og andre vanskelige næringsproblemer, la oss glede oss over den mønstring av faglig og menneskelig overskudd, talent og yrkesstolthet som kommer fram i fiskerimesen. Vi kan glede oss over at en næring som i antall er blant de minste i Norge, på sitt område har etablert en så solid faglig dyktighet at den norske fiskerimesse også har en stor internasjonal betydning.

Jeg vil tillate meg å be Deres Majestet om å foreta den offisielle åpning av Norsk Fiskerimesse 1976.